

Isten képében tetszeleg a sátán

Magyar Hírlap, 2022. június 10.

A Budapesten megrendezett CPAC Hungary (Conservative Political Action Conference) találkozói igazi huszáros megvillanás volt a nyomasztó médiafölényű balliberális gépezet ellen. Feltűnt azonban, hogy a rendezvényen a klímaváltozási (és az ökológiai) fenyegetettség kérdése alig került szóba. E tény utalhat realizmusra (annyiban, hogy a konzervatív felfogás szerint a klímaváltozás nem szerepel a világ előtt álló legközvetlenebb veszélyek sorában), de tanácstalanságra is. Rémképként egyedül a francia előadó említette; többen viszont egyenesen hókuszpókusként beszéltek róla. A klímavédelem fogalmát szóba hozók kitapinthatóan egyfajta észszerű átértelmezésre törekedtek, azaz igyekeztek megtölteni kézzelfogható valódi tartalommal: konkrét környezetvédelemmel.

A konzervatív döntéshozók a következtetéseiket minden ügyben (így nyilvánvalóan a klímaváltozás okait illetően is) biztos alapokra állva szeretnék levonni. Teljességgel érthető Orbán Viktor óvatossága „a szélsőjobbról induló tudománytagadás” vonatkozásában és abban is, hogy „meg kell adni az Istennek, ami az Istené, a császárnak, ami a császáré és a természettudománynak, ami a természettudományé”. A metafora azonban pontatlan. Az eredeti forrásig (Mt 22:21) visszamenve szerintem inkább azt a kérdést kellene feltenni, hogy kié a természettudomány (jobban mondva a Föld-ember kapcsolat tudománya, a környezettudomány): az Istené vagy a császáré?

A tudomány nyilvánvalóan nem lehet senki emberfiáé; csakis Istené. A tudományos intézményrendszer azonban sajnos a „császáré” lett... Különbözik nem állítanák, hogy a klímaváltozás okait már nem kellene kutatni, és az oknyomozó megközelítéseket nem igyekeznének folyton összemosni a nyilvánvaló áltudománnyal. A „császári” tudomány a legjobb esetben is csak advocacy science (azaz pártos érdekképviselet) tud lenni.

Mi is történt valójában? Annyi, hogy egy jelentéktelen (0,0004-nyi, azaz 0,04 százaléknyi) légköri összetevőt, ártatlan (sőt jótékony) nyomgázt (CO₂) kipécézték, a természethez képest elenyésző mennyiséget kibocsátó embert bűnösnek kiáltották ki, megváltásként pedig egy új világrend elfogadását követelik. A konzervatív politikusoknak az eddigieknél sokkal nagyobb figyelmet kellene fordítaniuk a hipotézist sokoldalúan cáfoló tényekre és jelenségekre, és szkeptikusabbnak lenniük a klímamodellekkel kapcsolatban. Nem kellene (nem kellett volna) feltétel nélkül elhinni mindent, amit a „császári” intézményrendszerek mondanak.

A konzervatív oldal tisztességes, de naiv. A CPAC Hungary óta is egymás után születnek hangzatos és álságos dekarbonizációs javaslatok: Brüsszelben, Davosban, Stockholmban. Az úgynevezett Európai Zöld Megállapodást célzó CO₂-kibocsátáscsökkentést (a Fit for 55-öt, magyarul: Irány az 55 %!) idén EU-törvényként akarják elfogadtatni. Most éppen REPowerEU (Újraenergizálni az EU-t!) néven van napirenden, és a szénadón mesterkednek. A vak is láthatja, hogy a háborúra is eszközként tekintenek a „szent” cél megvalósításához. Rendezvények sora igyekszik az embereket befolyásolni a tervezett világalakítás (a Great Reset) gyorsított elfogadtatása érdekében. Úton-útfélen klímavészshelyzettel fenyegetnek. Lássuk, miféle színvonalon teszik ezt 2022 feléhez közeledve.

A Világgazdasági Fórum (WEF) május végi davosi éves összejövetelén az Éghajlat és Természet című témakör Természeti akciók pályáján maradvák című szekcióját bankvezetők (Rabobank Group, DNB Bank ASA, Bank Lombard Odier & Co. Ltd), miniszter (Kolumbiából) és ENSZ-tisztviselő nyitották meg. Magáért beszél. Egy pódiumbeszélgetésen pedig olyan „okosság” hangzott el (a Salesforce nevű, felhőalapú informatikai nagycég vezetője, Marc Benioff szájából), hogy a levegő szén-dioxid-tartalmát (!) nullára kell csökkenteni. Magyarul: keverik a szezont a fazonnal. A tisztességes szakértőket persze megfélemlítik. A davosi fórum ideje alatt történt (Londonban), hogy egy banki vezető elemzőt (Stuart Kirk, HSBC) azért függesztettek fel, mert – interneten is elérhető – előadásában a klímaválságot „megalapozatlannak” és „túlzónak” nevezte.

Június elején – az első környezetügyi világkonferencia után ötven évvel – Stockholmban (az ENSZ 75/280/2021. számú közgyűlési határozata értelmében) évfordulós rendezvényt szerveztek. De vajon mi történt 1972-ben Stockholmban?

„Nem akarom a helyzetet dramatizálni, de azon információk alapján, amik ENSZ-főtitkárként számomra rendelkezésemre állnak, úgy becsülöm, hogy e grémium tagjainak még körülbelül egy évtizede maradt arra, hogy régi viszálykodásaikat elfelejtsék, és világtávlatú együttműködést kezdjenek a fegyverkezés megállítására, az emberi életter megjavítására, a népesedésrobbanás megfékezésére és hogy a fejlődéshez megadják az indító lökést. Ha a következő tíz esztendőn belül nem jön létre egy távlatos partnerség, akkor attól tartok, hogy az említett problémák oly méreteket öltenek, hogy a velük való megbirkózás meghaladja az ember képességeit” – nyilatkozta U Thant ENSZ-főtitkár 1969-ben.

Ekkor jelentették be, hogy a környezet kérdéseiről 1972 nyarán Stockholmban világkonferenciát rendeznek. A stockholmi konferencia ötletadója és főszervezője egy bizonyos Maurice Strong lett (akinek neve már többször szóba került). A szervezőmunka keretében számos szakmai értekezlet tartottak (sőt 1971-ben – állítólag függetlenül – a Világgazdasági Fórum is megalakult annak a Klaus Schwabnak a vezetésével, aki később Maurice Strong alapító tagtársa lett a Földtanácsban, az úgynevezett Earth Councilban). 1972 tavaszán napvilágot látott a Római Klub jelentése (Meadows et al. 1972), nyáron pedig sor került az ENSZ-konferenciára (United Nations Conference on the Human Environment, Stockholm, 1972. június 5–16.).

Ezen számos politikai vezető jelen volt; a szocialista országok közül azonban csak Jugoszlávia és Románia képviseltette magát. Magán a konferencián a harmadik világ attól tartott, hogy a környezeti problémák túlságos felnagyítása megakadályozza őket a szegénység felszámolásában. A konferencia elvi nyilatkozatában valós problémák (természeti erőforrás-megőrzés, megújulóképeség, növény- és állatvilág-védelem, a nem megújuló erőforrások tékozlásának megakadályozása, a szennyezés korlátozása, illetve öntisztító képességen belül tartása, az óceáni környezeti katasztrófák megelőzése) szerepeltek. „Klímaváltozásról” nem esett szó a dokumentumokban, sem lehűlés, sem felmelegedés formájában.

Az 57. számú konferenciajavaslat az energiatermelés és -fogyasztás környezeti indikátorainak (szén-dioxid, kén-dioxid, oxidánsok, nitrogén-oxidok, hőkibocsátás, részecskékibocsátás, olajszennyezés, radioaktivitás) mérését, gyűjtését és monitorozását írta elő arra alkalmas megfigyelési rendszerek segítségével. A stockholmi dokumentum meghatározta a környezeti oktatás-nevelés, valamint a környezetkutatás feladatait, és kiterjedt figyelmre a tömegmédiára is. Határozatban döntöttek a működtetés módjáról: „a környezeti programokat irányító tanács”, valamint titkárság felállításáról, ami néhány hónapon belül létre is jött. Eddig szinte minden teljesen rendben lévőnek látszott.

A programokat kiszolgáló kis titkárság (ahogyan még Stockholmban írták: „small secretariat”) ügyvezető igazgatója azonban Maurice Strong lett, aki egy ügynökségszerű ENSZ-szervezetet alakított ki ENSZ Környezeti Program (United Nations Environment Programme, UNEP) néven. A fejlődő országok megnyugtatóására – amelyek nem örültek volna a globális környezeti kormányzásnak – az ENSZ-ügynökség székhelyét Nairobiba tették. Nos, az UNEP nem azon dolgozott, amit a politikusok a konferencián elmondtak, hanem amit a Kanadából és Svédországból Stockholmba vitt úgynevezett civilek az utcán követeltek (vagyis amit a szervezők a szájukba adtak). Beindult a gépezet: a nairobi UNEP egyre inkább „vezető globális környezeti főhatóság” („the leading global environmental authority”) néven kezdte magát illetni.

Az ötvenedik évfordulóra kétezzer-velahány nemzetközi szervezetet hívtak meg. Térségünkben olyanokat, mint a Közép-európai Kezdeményezés, valamint a Közép- és a Kelet-európai Regionális Környezetvédelmi Központ. Az előkészítő rendezvények előadói sorában Magyarországról a CEU Demokrácia Intézet adott előadót.

A Stockholm+50 nyilatkozat az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa által tavaly elismert „tiszt, egészséges és fenntartható környezethez való” emberi jogból kiindulva azt követeli, hogy a földrendszerben mindazt, ami az emberiséget a „biztonságos működési térben” tartja, alapvető

globális közjónak kell tekinteni, és ennek megvalósítása „sürgős felügyeletet igényel”. Észjárásuk szerint „a földrendszer működésének jellemzője a stabil éghajlat”, úgyhogy a „stabil éghajlat” globális közjóként való kinyilvánítása sem várható sokáig magára.

A földi éghajlat nyilvánvalóan egy nemlineáris, sokszoros visszacsatolással jellemezhető, kaotikus rendszer. Magyarul: ember nélkül is szüntelenül változott, változik, és a jövőben is változni fog. Az úgynevezett stabil éghajlat állítása szemenszedett hazugság, ami ellen minden kutatónak, sőt épeszű embernek azonnal tiltakoznia kell(ene).

Nemcsak a stockholmi konferencia kerek évfordulója esik júniusra, hanem az 1992-es Rio30-é is. A nagyrendezvényt Rio de Janeiróban októberben tartják meg (a városok elkötelezettségéről „a fenntartható fejlődés és az éghajlatváltozás elleni küzdelem” iránt). Az ENSZ továbbá óceánkonferenciát (Lisszabon, június 27.–július 1.) és magas szintű politikai fórumot (New York, július 5–15.) is szervez még. Majd novemberben tartják az ENSZ éghajlatváltozási keretegyezményében érdekelt felek 27. konferenciáját (COP27, Egyiptom).

Mindezeken felül 2023 szeptemberében (az ENSZ 78. közgyűlési időszakának kezdetén) jövőcsúcsot (Summit of the Future) is tartanak. A 77. közgyűlési időszakra megválasztott közgyűlési elnök (Kőrösi Csaba) első nyilatkozata csak annyiban reményt keltő, amennyiben az általa javasolt jelmondatban (Megoldások a szolidaritás, a fenntarthatóság és a tudomány által) a tudományt, annak eredendő bizonytalanságát hajlandó és képes komolyan venni.

Ennek azonban kicsi az esélye. A rendezvények végeláthatatlanul, de nem véletlenszerűen (nem „sztochasztikusan”) követik egymást, hanem központilag megtervezett (determinisztikus) láncolatban. Mint egy zenekari műben, amelynek van zeneszerzője és karmestere. És persze zenészei és szólistái is vannak. A lényeg az, hogy a világ legönzőbb hatalmasai (Davos) a legaltruistább idiótáik (Brüsszel és például Stockholm+50) asszisztálásával (és mindkettő háta mögött az ENSZ-szel) fülbemászóan csalogatják a világot a szakadék szélére és azon túlra. A két szélsőség sátáni egyvelege nemcsak a földi tudományt sajátította ki, hanem – a stabil klíma hirdetésével – már Isten képében is tetszeleg.

Szarka László Csaba